

Của Chúa

Nước Tề có họ Quốc là đại phú. Nước Tống có họ Hường là bản nhân. Họ Hường đến học cách làm giàu của họ Quốc. Họ Quốc nói:

- Tôi giỏi về nghề trộm. Trộm năm đầu thì đủ ăn, đến năm thứ hai thì giàu có, năm thứ ba thì đại phú. Nhờ của cải dư thừa tôi mới giúp được người nghèo khổ.

Họ Hường nghe vậy mừng lắm, liền về làm nghề trộm cắp. Ngày nào họ Hường cũng rình mò chực đục tường khoét vách nhà người ta... chẳng may một hôm bị bắt, bị tù và bị tịch biên gia sản ít ỏi. Họ Hường rất đau khổ. Ra tù, ông đến gặp họ Quốc trách hận. Họ Quốc hỏi:

- Ông ăn trộm thế nào? Nói tôi nghe.

Họ Hường thuật lại việc làm của mình. Họ Quốc nghe xong giảng giải:

- Trời có bốn mùa, đất có vật sản. Nhờ đó mà ruộng vườn màu mỡ tốt tươi, tôi thu hoạch nó chất thành kho đụn. Lại nữa, ở trên bộ tôi ăn trộm cầm thú, ở dưới nước tôi ăn trộm cá tôm đều là sản vật của Trời Đất, nào phải của riêng ai! Tôi ăn trộm của Trời Đất không bị tai vạ, ông ăn trộm tài sản của tư nhân tất nhiên phải mắc tội, còn trách ai được!

Họ Hường nghe xong lòng vẫn nghi hoặc, liền tìm tới một tiên sinh để thỉnh giáo. Vị tiên sinh kia cũng giảng giải đúng như họ Quốc

Chuyện trên gợi vài ý: - mọi sự ta có đều là của Chúa – nên không thể tự phụ - mà chỉ phải tôn vinh Chúa liên li suốt đời.

Không có gì là của ta thật! Vì như sức khỏe, thứ ở ngay trong người, ta còn chưa làm chủ được nó. Còn trẻ biết vậy thôi, càng già càng thâm thía, lúc sắp chết ta mới run sợ do thấy mình hoàn toàn nằm trong tay Chúa.

Lại càng không thể tự phụ khi thấy mình chỉ là kẻ trộm đối với Chúa (ẩn dụ đòi Can-vê), người thì “trộm lành” (biết mình trộm và khiêm tốn lụy thuộc Chúa), kẻ thì “trộm dữ” (tự phụ và phủ nhận Chúa).

Vì không tôn vinh Chúa, nên đến giờ chết, “trộm dữ” thường tuyệt vọng và cay đắng nói lời sau cùng như “*Acta est fabula!*” (hết chuyện! –hoàng đế Rona, Cæsar Augustus,kêu lên khi thở hắt ra hơi thở cuối cùng)... trong khi, vì tôn vinh Chúaliên li suốt đời, nên lúc này “trộm lành” có thể sẽ thanh thản thừa cùng Chúa: “*Chúng con là đầy tớ vô dụng, vì chúng con đã làm điều chúng con phải làm*” (Lc 17,10).

NK